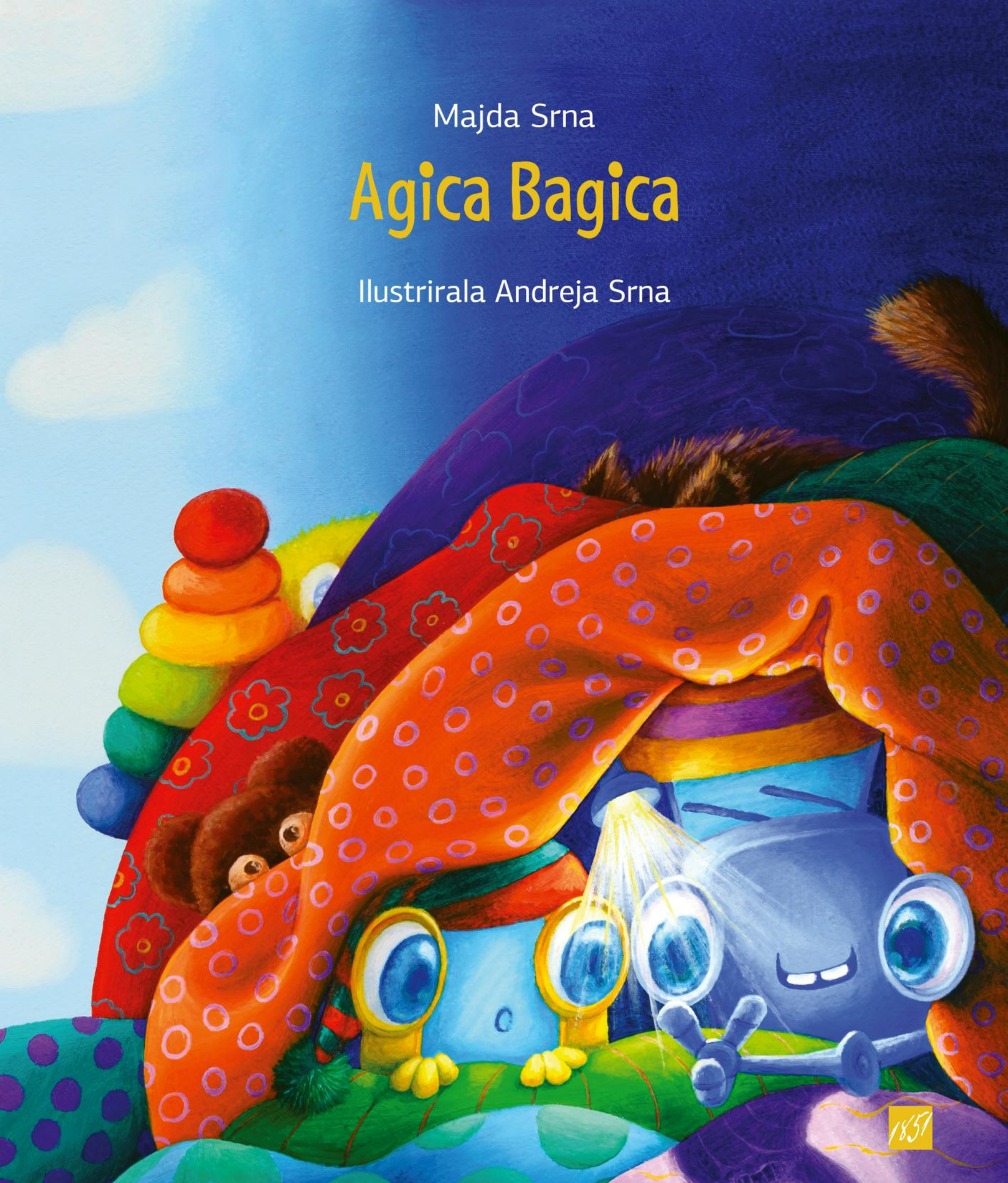
Majda Srna

Agica Bagica

Ilustrirala Andreja Srna



Majda Srna

Agica Bagica



Ilustrirala Andreja Srna

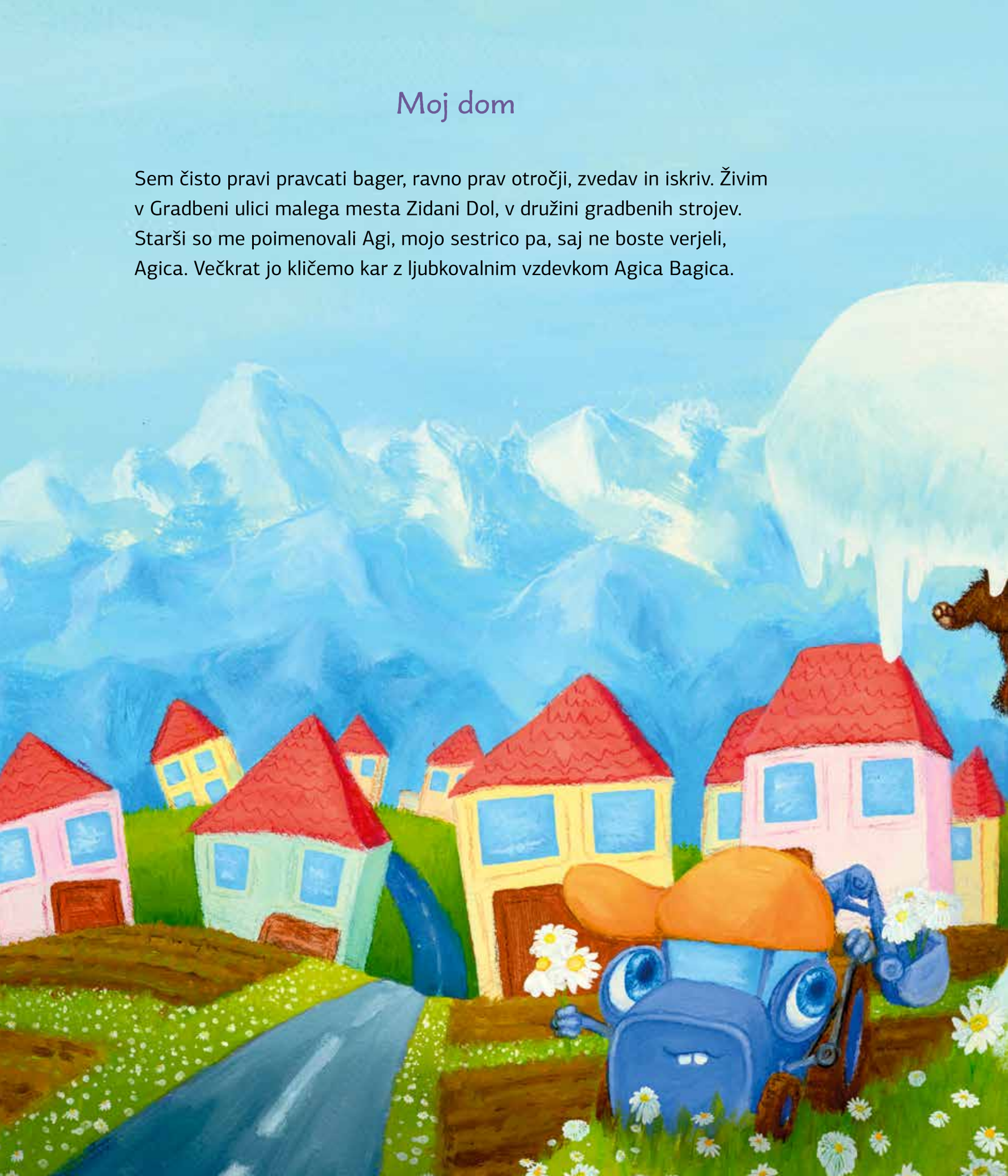
1857

Celjska Mohorjeva družba

Prva slovenska založba

Moj dom

Sem čisto pravi pravcati bager, ravno prav otročji, zvedav in iskriv. Živim v Gradbeni ulici malega mesta Zidani Dol, v družini gradbenih strojev. Starši so me poimenovali Agi, mojo sestrico pa, saj ne boste verjeli, Agica. Večkrat jo kličemo kar z ljubkovalnim vzdevkom Agica Bagica.



Moja sestrica je lepe rumene barve in starša pogosto rečeta, da je naš sonček. Res je vedno nasmejana in dobre volje. Vse na njej je nekako okroglo. Ima velike svetle oči, okroglo kabino, okrogel volan, okroglo hupo, za nameček pa še valjaste gosenice, s katerimi se premika. Zaradi svoje oblike je zelo spretna in se nikoli ne prevrne. Z lahkoto se vozi celo po zasneženih strminah.



Mama je gradbeni žerjav, sijajne, kovinsko zelene barve. S pomočjo dolgega vratu dviga težka bremena in pomaga drugim strojem pri urejanju okolice. Hitra in spretna je tudi pri vsakodnevnih gospodinjskih opravilih. Kadar je radovedna, lahko vrat podaljša tudi za dvajset metrov in z lahkoto pokuka celo k sosedi v kuhinjo. Njen motor deluje tiho in enakomerno, kadar je dobre volje, pa prede, podobno kot mačka.

Oče je snežni plug oranžne barve. Njegova pločevina je močna in dobro ohranjena. Ima veliko priključkov, s katerimi tepta zemljo na gradbiščih ali sneg na smučiščih. Lahko kosi travo, orje njivo ali celo obrezuje sadna drevesa. Zvok njegovega motorja prepoznam že od daleč, saj brni glasno in odločno ter mi daje občutek varnosti.



Naša družina živi v prostorni garaži s širokimi vrati, ki se dvigajo in spuščajo s pritiskom na gumb. Okna so sicer majna, vendar se skoznje vidijo stara sadna drevesa, ki imajo smešno ime: tepke. Agica se vedno zelo ujezi, če jo pokličem s tem imenom. Mama ima rada pisane travniške rože. Za našo hišo jih raste res veliko. Med vsemi cvetlicami ima najraje male bele marjetice. Te zrastejo in cvetijo vedno znova, tudi če oče pokosi trato.

Na vrtu, ob košati živi meji, imamo majhen ribnik, v katerem plavajo rdeče in zlate ribice ter velika stara želva z močnimi čeljustmi. Ob robu ribnika se pogosto kopajo srake, vrabci in siničke, poleti pa priletijo celo kačji pastirji. Tudi zaspanka, dolgodlaka mačka Micamaca tam rada pije vodo in previdno opazuje želvo.



V našem mestu teče vse kot namazano, saj vsakdo skrbno opravlja svoje delo. Odrasli vsak dan vozijo, nakladajo, dvigujejo, plužijo, pometajo, kosijo, vrtajo, mešajo, kopljejo in opravljajo še vsa druga potrebna opravila, otroci pa obiskujemo šolo in vrtec za gradbene in druge stroje.

Pikapolonica

V bližini bencinske postaje je prijetna trgovinica z raznimi dobrotami. Vsak konec delovnega tedna, ko gremo po svežo zalogo goriva, spotoma zavijemo tudi v to prodajalnico. Prijazne prodajalke poznajo celo moje ime ter imena vseh drugih otrok v mestu.

Nekega sobotnega dopoldneva sva si s sestrico zaželela sladico. Mama je obljubila, da jo bo pripravila po kosilu, in zavili smo skozi široko odprta vrata trgovinice. Že pri vhodu je zadišalo po sveže pečenih dobrotah in postal sem zelo lačen. Tudi Agici so se začele cediti sline.

Mama je iz prostornega hladilnika vzela škatlo slastne strojne masti in jo položila v nakupovalni voziček. Sestrica je opazila, da na pokrovu škatle čepi premražena pikapolonica. Nesrečno je pogledala proti mami in s strahom vprašala: »Ali bomo tudi njo pojedli?« Prodajalke so se presenečeno spogledale in vsi smo se od srca nasmejali. Rekel sem: »Pikapolonica ni v hladilniku, ker bi jo kdo želel pojesti. Pomotoma se je znašla v njem. Zaradi mraza je otrpnila in se ne more premikati.«

